

Van, amiről nem vagyunk hajlandók elhinni,
hogymegtörténhet.

*a Remény
kalózái*

*finep
selection*

A N N E P E R C I N

ANNE PERCIN

*a Remény
kalózái*

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2017

*Vérónak, Sophie-nak, Chantalnak, Bébelnek
és a rákkal csatázó valamennyi bátor amazonnak!*

Hajrá, lányok! ☺

Chutney és kamuzás

A nyám blogot vezet.

A címe: OLVASMÁNYOK & LEKVÁROK. Nem mondom, jókora falat!

A mai bejegyzése megér egy kis kitérőt, ezért megosztom veletek: „*Ma van október első napja* (Mi a szösz, anyám még a naptárat is ismeri?), *nemsokára beköszönt a sötét évszak, amit a kelták samhainnek neveztek.* (Hát ezt meg honnan veszi?) *Nézzétek, milyen szép a természet!* (Itt beilleszti egy Jean Ferrat-szám linkjét, hogy mások is élvezhessék.) *Elhatároztam, hogy fügechutney-t készítek almával és dióval* (itt jön egy üveg lekvár képe őszi avar háttéren), *amit a mostanra rozsdavörösbe, narancsba és zöldbe öltözött gyönyörű erdőkben szedtem.* (Király, anyám nem színvak!) *Csodáljátok meg aranyba játszó színeit!* (Segítség!) *Az én kis csibéimnek édes zsemlét sütöttem uzsonnára.* (Itt jön egy kép elmosódott gasztronómiai ufókról, à la Instagram.) *Már csak a télre kell várni egy jó könyvvel a kézben.* (Itt meg kedvenc karosszékének a képe, a karfáján egy ezeroldalas könyvvel.)

A bejegyzés alatt huszonöt elismerő hozzászólás. Legjobb virtuális haverjai (valójában totál ismeretlenek) tetszésüket nyilvánítják. Gratulálnak a chutney-hoz, irigykednek (*Micsoda szerencse, hogy egy ilyen gyönyörű erdő mellett lakhatsz!*), egymással versengve követelik a

híreket a könyvről (*Mikor olvashatjuk a legújabb Bolson Glupsermayerről írt kritikádat?*). És az egészben a legrosszabb: mindenki irigyel „minket”.

A „mi” alatt a „csibéi” értendők. Más szóval anyám képzeletének szüleményei, akiket az érzelmi sivatagját benépesítendő, saját maga talált ki.

Merthogy anyám blogjába hiba csúszott. Sőt, több hiba is. Akár még játékot is lehetne csinálni belőlük, amolyan *Keresd a kakukktojást!*-félét.

Na, jó, hogy lássátok, milyen jó fej vagyok, adok néhány támpontot, hogy kibogozzátok, mi benne az igaz és a hamis.

OK, tényleg ősz van. Még azzal is egyetértetek, hogy a levelek rozsdavörösek. Ami az „aranyba játszó” illeti, ezt rátok bízom: ti tudjátok, mennyire költőien fogjátok fel az életet. Az is stimmel, hogy egy erdő mellett lakunk. Csak az a baj, hogy ez egy lőtér, ahová tilos belépni, így ha fonott kiskosárral a kézben akarnánk füttyörészve bókászni a száraz falevelek között, jobb ötletem is lenne. Még ha a halálfejes tiltó táblákkal teleaggatott szögesdróton át is jut az ember, több töltényhüvelyt talál, mint gesztenyét, s csak a jóisten segédelmével jut ki onnan – meg legfeljebb pár sugárzó gombával.

Az is igaz, hogy a fügechutney létezett egy rövid ideig... Nyomorúságos létét azonban a kukában végezte. A színéről ítélve minden okunk megvolt azt hinni, hogy mérgező volt. Az édes zsemléket is anyám készítette. De ki állította azt, hogy ehetőek is voltak? Az iskolából hazajövő „csibéi” biztosan nem, tekintve, hogy „csibéi” alatt nagyjából én volnék értendő, márpedig nekem, a tizennégy és fél éves Taniának semmi kedvem szörnyű kínok között kimúlni. Naná

hogy nem: fiatal vagyok és gyönyörű, és annyi kiáradó szeretet van bennem! Na, jó, csak hülyéskedek.

Egyszóval anyám csak kamuzik. Ártatlanul kamuzik. Szóval megszépiíti a saját életét. Ezzel nem azt akarom mondani, hogy ne lenne hozzá joga. Csak annyit, hogy időnként kissé szánalmasnak tartom a dolgot.

Én is írok blogot, de nálam ez nem a valóság kicsicsázására szolgál. Inkább az ellenkezőjére. Én inkább a kicsit rémisztő, kicsit sötét, mondjuk ki nyíltan: gót dolgok iránt vonzódok. Például van egy pókfotógyűjteményem, ugyanis azóta szeretem ezeket az állatokat, amióta hatodikban a tanárnőnk elmesélte a hihetetlenül ügyesen szövő-hímző Arakhné történetét, akit a tehetségére irigy Pallasz Athéné pókká változtatott. Ezt Ovidius írja le, az *Átváltozások* című művében, ami a bibliámmá vált. Így aztán mindenféle átváltozást megkedveltem: gyűjtöm a vedlő kígyók képeit, a bábburkokat, s fokozatosan eljutottam AZ abszolút átalakulásig, a tökéletes mítoszig: a likantrópiáig.

Ha nektek ez semmit se mond, az nyilván azért van, mert ezt a dolgot nem nektek találták ki. De ha mégis kíváncsiak vagytok rá, mi ez, akkor csak egy varázsszót mondok: vérfarkas. A blogomban videó-részleteket posztolok a *Farkasbőrben*ből, meg fotókat Jacob Blackről és a *Harry Potter*-beli Lupin professzoráról. Még mindig nem vágjátok? Szegény ti! Amúgy a vámpírokat is szeretem, csak nem annyira. Aztán az elfeket, a trollokat, a korrigánokat, szóval mindenfajta nem létező teremtményt. Ja, és a temetőképeket is imádom. Most mi van, szerintetek nem szépek az angyalszobrok, a keresztek, a művirágok meg az ilyesmik?

Hogy valami olvasnivaló is legyen, borzasztó vidám szövegeket is bemásolok, úgy mint: Musset *Decemberi éj* vagy Baudelaire *A dög* című versét... Az olyan francia költőket szeretem, mint Alphonse de Lamartine, Victor Hugo, Alfred de Vigny vagy Paul Verlaine: csupa búvalbélelt fickó. Ami totál eltér anyám olvasmányaitól, aki a tizenkétezer szereplős északi sagákért, a feszültséggel teli kalandregényekért meg a szlávból fordított nyolcezer oldalas krimikért van oda.

A blogomon néha a saját *life*-omról is beszámolok, úgy, hogy mindenkit eszement álnevek mögé bújtatok. De még így se vagyok teljesen biztos a dolgomban, ugyanis semmi kedvem ahhoz, hogy az osztálytársaim vagy (ami még rosszabb) a tanárain tök véletlenül a blogra tévedjenek, és ott megtudják, mit is gondolok róluk. Ugyanakkor hazudni se akarok, mint az anyám. Ezért aztán csak sejtetem a dolgokat, a kihagyás művészetét művelem. A blogomnak ez is a címe: „Ellipszis”, azaz kihagyás.

Menő, nem? Tavaly a franciaórán tanultuk, hogy a könyvekben olyankor beszélünk ellipsziszről, ha nem mondunk ki mindent. Mert-hogy a mesélőnek mégiscsak az agyára menne, ha mindent el kellene mondania. Például azt, hogy Edward Cullen elmegy a budira, lehúzza a WC-t, kezet mos, aztán ken magának egy májkrémes kenyeret. Amitől már kóvályogna az olvasó feje. A májkrém ráadásul agyonvágna a szexi vámpír mítoszát. Ezért aztán mit csinál a narrátor, na, mit? Hát a következő napra ugrik, amikor is Edward rejtélyes célja felé bandukol a rekettyés pusztán. A májas kenyér már a múlté, spongyát rá!

Szóval nagyjából ez az ellipszis.

És hogy én mit hagyok ki?

Rögtön megnyugtatom a kedves olvasót: nem táplállok morbid és bevallhatatlan szenvedélyt a májkrémes kenyér iránt. Ahogy a tévében mondani szokták, „vidéken” lakom, egy kedves, ámde isten háta mögötti kis faluban, Issoire mellett, Puy-de-Dôme megyében (ez Franciaország 63. számú megyéje, amely Auvergne régióban fekszik, szóval nagyjából valahol az ország közepén). Gimis vagyok, angolul és spanyolul tanulok, latinul hál’ istennek nem, és mint mindenki, utálom a sportot. Ez ügyben semmi takargatnivalóm sincs, és erről sokszor írok is a blogomon, nevezetesen a testnevelés nevű tantárgy iránti zsigeri utálatomról. Még hogy *testnevelés!* *Testsanyargatás!*

Kihagyni inkább az összes többi dolgot szoktam... Például azt, hogy az apám hogy hagyta ott az anyámat négy évvel ezelőtt, hogy élje a *dolce vitát* egy felbotoxozott szájú olasz spinével, Chiarával, akitől feláll a szőr a hátamon. Persze ez kölcsönös, és valahányszor elmegyek hozzájuk Lyonba, a csajt kiveri az ekcéma, mintha csak allergiás lenne rám.

Aztán a bátyámat is hanyagolom, aki Montluçonba ment tiszti iskolába, merthogy csendőr akar lenni. Ez az álma: tudom, hogy szörnyű, de most mit csináljak? Az ő élete, az ő választása, blabla. Hiányzik nekem Antoine (így hívják a tesómat). Igaz, hogy Montluçon nincs valami messze tőlünk, de a tiszti iskola nem éppen tiszta Hawaii: nyilván értitek, mire utalok, szóval ezért nem jár haza sűrűn. Legalábbis nem jön haza mindennap, hogy megegye az uzsonnáját, még akkor se, ha az asztal telis-tele is lenne édes zsömlével. Ezért aztán a „csibéim uzsonnája”, amiről anyám beszél, csak egy fenomenális hablaty...

Valójában úgy tűnik, mintha anyám még mindig nem emésztett volna meg bizonyos alapadatokat. Például azt, hogy már jó ideje nincsenek ajánlózni való csibéi, hogy a viszonzandó házastársi szeretetnek is híján van, hogy egyedül él velem egy túlméretezett házban egy nyamvadt faluban, ahol húsz kilométeres körzetben se mozi, se könyvesbolt.

És hogy ráadásul azzal ellentétben, amit a blogjában állít, még sütni se nagyon tud.

Titkolózás és frankfurti virsli

Mikor az előbb azt írtam, hogy utálok a sportot, nem abszolút értelemben gondoltam. Például semmi bajom azzal, ha mások sportolnak: azért tolerancia is van a világon! Ahogy mondani szokás: ha te nem szeretsz valamit, attól még nem kell elvenni mások kedvét. Egyszerűen csak annyit szeretnék, hogy ne kötelezzenek rá. Az idén meg pláne.

Mióta ugyanis gimis lettem, van egy zsarnok tanárom, aki minden héten arra kényszerít minket, hogy úgy fussunk, akár az öngyilkosságra készülő birkák, merthogy be akar minket nevezni az országos iskolai terepfutó bajnokság területi fordulójára. A csapatunk már sikerrel szerepelt a járási és a megyei fordulón: úgy látszik, hogy a tüdőkbe beszívott tiszta levegő felturbózza sportbeli teljesítőképességünket. Bár meglehet, hogy a sajtnak van ilyen hatása (a mi vidékünkön ugyanis kissé túlzásba viszik a sajtfogyasztást). Legnagyobb bánatomra ezen szerencsétlen diadalsorozat óta Parfenon (így hívják a tesitanárt) nem bír magával az örömtől, akárcsak a mesebeli holló, ugyanis azt hiszi, hogy még az országos döntőig is eljuthatunk, ami ebben az évben Réunion szigetén lesz (Franciaország 974. megyéje). Pedig szerintem csak illúziókat kerget. De hát ennek az embernek ez

az élete álma, ezért aztán mindenki úgy tesz, mintha szeretne futni, mert nem akarjuk megbántani, hiszen rendes fickó.

Titokban azonban valamennyien azon törjük a fejünket, hogyan úszhatnánk meg a tortúrát. Én például tervbe vettem a két lábam levágatását. A londoni paralimpián viszont láttam két fazont valami high-tech protézissel, amivel láthatólag egészen jól tudtak futni. Szóval valami mást kell kitalálnom. Élodie barátnőm felvetette, hogy megjátszhatnánk a tömeges menzai ételmérgezést, így az egész osztály fel lenne mentve terepfutásból. Nem is olyan hülye ötlet. Élodie közösségben gondolkodik, ami jó dolog. Végső soron ez is sportszellem. De ezt nem szabad neki megemlíteni, mert kiakad, ugyanis különleges oka van arra, hogy utálja a sportot. Majd később kifejtem, mi az.

Kibújni a terepfutás alól, na ilyen dolgokban aztán nem számíthatok anyámra. Amikor arra kértem, hogy mentessen föl egész évre a tesi alól, azt felelte, hogy nem kellene ilyen hamar feladnom, és ha szorgalmasan edzek, akkor biztosan meg is lesz az eredménye, olyannyira, hogy még én is meg leszek lepődve, és a többiek is csodálkozni fognak. (Persze, mert nyilván én leszek a megyében az első középis-kolás, aki infarktusban halálozik el.)

– Sose lehet tudni – tette hozzá. – Még az se kizárt, hogy a papírforma ellenére az első három között végzel!

Ha ez a felettébb valószínűtlen esemény bekövetkezne (mondjuk egy párhuzamos világban), máris látom, amint a blogján három-ezer fényképet posztol ki látványos célba éréséről, ahogy Usain Bolt módjára tárt karokkal befutok a célba, a képek alá meg ilyesféle megjegyzéseket ír: *„Az én csibém már megint megnyert egy versenyt, meg kell kérnem a kedvesemet, hogy készítsen új polcot a tróféáinak!”*

(Merthogy a nem létező férjét a blogjában időnként „kedvesem”-nek hívja.)

Mindenesetre nem ez a legmegfelelőbb pillanat arra, hogy anyámmal kamu tesifelmentés-igazolásokat írassak. Most rendkívül elfoglatlannak látszik. Olyan grimaszokat vág, mint azok az anyukák, akiknek valamilyen gondjuk van, de ezt nem akarják elmondani, mert úgymond meg akarják kímélni az ő *csibéiket* a rideg valósággal való kegyetlen szembesüléstől. Ugye látjátok, miféle grimaszra gondolok? Arra, ami ötvözete a profi játékos titokzatos arckifejezésének (amit *pókerarcnak* hívnak) és a hős mártírének, aki egyetlen szó nélkül áldozza fel magát a jó ügyért. Láttam már ilyet a barátnőim anyukáinál. Például Élodie anyja vágott ilyen képet mindaddig, amíg a lánya (azaz Élodie, megvan, ugye?) fel nem fedezte, hogy anyucinak viszonya van Parfenonnal, a tesitanárral. Azt a parát! Most már nyilván jobban értitek, miért okoz akkora traumát a barátnőmnek a sport. Persze az egész ügy nem tartott sokáig, mert Élodie anyja nem teljesen százas, a tesitanár meg nyakig házas. Viszont ez a példa talán érzékelteti valamennyire, milyen is az a *pókerarc*.

Anyámnak szerintem nincs titkos szeretője. Pedig jó lenne, mert akkor a lekvárjain kívül mással is foglalkozna; még azzal is megpróbálkoztam, hogy rávegyem: regisztráljon egy netes társskereső oldalon. De hiába: csökönyösen bízik abban, hogy egy szép napon eljön érte fehér lovon az ő szőke hercege. Szerintem meg herceget legfeljebb a híradóban láthat, de az se biztos, hogy szőke lesz.

Az aggódó anyukáknak másfelől a gyerekeik okozhatnak fejfájást. Minthogy Antoine bátyám Montluçonban éli a maga jövőbeli csendőréletét, velem meg soha nem történik semmi, nem látom, hogy

anyám miért idegeskedne a csemetéi miatt. Tehát kizárásos alapon marad a munkája. Anyám időseket házigondoz: naponta háromszor felébreszt néhány öreget, lemossa és megebédelteti, este meg egy jó meleg leveske után újra lefekteti őket. Elég strapás meló ez, szó se róla, de meglátásom szerint mégsem elég indok arra, hogy egész nap gondterhelt képet vágjon.

Múlt szerdán például, mikor épp bevásárolni voltunk az Auchanban, anyám egyszer csak lefagyott a felvágottak előtt. Tíz percre *stand by*-ba kapcsol: sorban állás közben lázasan szorongatta a 721-es sorszámat, és kifejezéstelen szemekkel bámulta a frankfurtvirslis-halmot. Mintha életében nem látott volna még ekkora gyönyörűséget! Épp azt meséltem neki, hogy az előbb láttam Parfenont a mélyhűtött kajánál, és hogy szerintem gyanús, ha egy családapa kisadagos lasagnét vesz. Csak nem nőtlen megint? Lehet, hogy rácsapta a neje a hűtő ajtaját, és faképnél hagyta? Van-e ennek valami köze Élodie anyjához? De anya rá se hederített izgalmas felvetéseimre. Sőt, mikor végre a felvágottas oltár elébe járulhattunk, majdnem elszalasztotta a sorát! Meg kellett ráznom a karját, hogy méltóztasson végre felelni az eladónak, aki már majdnem a 722-est szólította. Égtem, mint a rongy!

Az egész horrorszituációban attól akadtam ki a legjobban, hogy még csak nem is frankfurti virslit vett, pedig látszólag elmélyült áhítattal csodálta a húsipar eme remekét.

Akkor ott azt gondoltam, biztos az álomvilágában bókászik, és azt képzelem, hogy bejutott a Bocuse d'Or döntőjébe. Másik opció: gondolatban éppen a várva-várt kritikáját írja a tizenkilenc éves norvég

irodalmi csodagyerek, Radomir Tartiglü újabb remekművéről, *A csillogok uralma – hajdanvolt idők krónikája* c. regényfolyam negyedik kötetről.

Este azonban, miközben mindketten a nappaliban üldögéltünk, ő a kandalló melletti íróasztalánál, én meg a tévé előtt, odasandítottam, hogy vajon mit csinál.

Ott ült a bekapcsolt gép előtt, és már jó ideje meredt a képernyőre, de csak az egér kattintgatását hallottam, pedig amikor szöveget ír a blogján, lázasan veri a billentyűzetet (azt hinnéd, hogy mondatok millióit írja villámsebesen, holott szó sincs erről; valójában annyiszor üt mellé, hogy a felét kénytelen kitörölni annak, amit már beírt). Biztos voltam abban, hogy a képernyőn a blog ismerős logója tűnik majd fel, az apró könyvrajzokkal, macskákkal (nincs is macskánk) meg lekvárosüvegekkel teleszórt, fáradt rózsaszín háttéren, ami engem mindig viaszosvászon terítőre emlékeztetett. Most viszont semmi ilyesmit nem láttam, helyette kék linkekkel teli sorokat, mint a Google keresőben. Anya időről időre rákattintott egy-egy linkre, megnyitott valamilyen ablakot, átfutotta a tartalmát, majd bezárta.

– Előadásra készülsz, anyuci?

Mivel nem felelt, tovább hülyéskedtem.

– Na, mi van, holnap felelés lesz?

Végül reagált, de mint egy lassított felvételen. Bezárta a böngészőablakokat, bágyadt mosolyt eresztett meg felém, és felállt, hogy csináljon egy teát.

Ha a fantomapám most itt lett volna, alaposan „helyretesz”, ahogy szokta volt mondani, ugyanis az ő szemében, ha valaki úgy beszél a szüleivel, mint a haverjaival, hát az súlyosan, sőt – szélsőséges esetben – halállal büntetendő bűncselekmény. (Mint például akkor, amikor még ötödikes koromban azt mertem mondani anyámnak: „Lazíts

már, ducikám!” Hozzátenném, hogy akkoriban nem tudtam, hogy anya fogyózik, és hogy a szüleim azért mégsem emiatt váltak el.) (Legalábbis remélem.)

Igazán komolyan a frankfurti virslis incidens után két nappal kezdtem aggódni, mikor anya lógott. Mármint nem a levegőben, hanem nem ment el melózni. Ezt csak előző este közölte velem, amit furcsának találtam, ugyanis abban az egyesületben, ahol dolgozik, általában iszonyú bonyolult egy nap szabadságot is kivenni: előzőleg egy rahedli embert kell erről értesíteni, és gondoskodni kell helyettesről, aki majd pátýolgatja a kisöregeket.

Ez egy pénteki napon történt: azért emlékszem rá ilyen pontosan, mert pénteken két óra tesivel kezdünk, márpedig kevésbé lelkesedtem arra a gondolatra, hogy végtelenített üzemmódban kelljen futkosnom egy sportpálya körül az aranyba játszó levelek között, amiktől eltaknyolsz a sárban. Olyannyira kevésbé, hogy úgy tettem, mintha elrontottam volna a gyomrom, és öklendezést színleltem a müzlistálka előtt. Minden színészi képességemet bevettem, de hiába. Anya nem tágított, és kijelentette, hogy márpedig el fogok menni a suliba. Mielőtt félhalottként a buszmegálló felé vonszoltam volna magam, megpuszilt, és így szólt: „Délután találkozunk.”

– Nem tudom, hánykor érek haza – tette hozzá. – Orvoshoz megyek, és ott sose tudod, mikor szabadulsz.

Ja. Te meg a rendelés előtt még böngészel egy kicsit a gépeden – gondoltam magamban –, míg én körbe-körbe keringek a stadion körül, és kiköpöm a tüdőmet! Futottam, hogy elérjem a buszt: a megállóban

már várt egy maroknyi szerencsétlen teremtmény, akiknek az a balsors jutott osztályrészül, hogy ugyanott lagnak, ahol én.

Mikor viszont felettébb érdekfeszítő óráim után hazaértem, anya még mindig nem volt otthon. Tényleg sokáig tart ez az orvosi vizsgálat! A sürgős mosnivaló is ott állt érintetlenül a szennyeskosárban, ami azt jelentette, hogy nem tudom fölvenni a kedvenc fekete plüss szabadidő ruhámat, amiben a hétvégéket szoktam tölteni. Dühömben levágtam a táskám az előtérben: hadd bukjon föl rajta, amikor belép! És a távollétét kihasználva lógni kezdtem a neten. Először is megváltoztattam a blogom háttérszínét: eredetileg csillagokkal telehintett kobaltkék színű volt, amit ütősebb színnel váltottam föl: vér-cseppekkel teleszórt feketével (most mi van, a vörös talán nem vidám szín?).

Aztán unatkozni kezdtem. Időm tenger: péntek este csak nem kezdek már bele a házi feladat-gyártásba! Ezt rendesen vasárnapra tartogatom – ugye, milyen izgalmas az életem?

Ekkor jutott eszembe, hogy anya két nappal korábban milyen titokzatos guglitevékenységet folytatott. Általában nem törődöm a dolgaival, először is azért, mert nemigen érdekel. Az „Olvasmányok & lekvárok” nem épp a kedvenc könyvjelzőim közé tartozik, már ha értitek, mire gondolok. Másodszor meg azért, mert a válasuk előtt anyám évekig kémkedett apám után: kutakodott a holmijai között, mert arra gyanakodott, hogy viszonya van a kolléganőivel, aztán a titkárnőivel, főként egy bizonyos Chiara nevezetűvel... Igaza is lett, de apám ettől még otthagya. Sőt, szerintem ezzel csak felgyorsult a folyamat.

Ezért aztán az az érzésem, hogy a kémkedés bajjal jár.

Lehet, hogy tényleg igazam van?

Mindenesetre hallgatnom kellett volna a megérzésemre. Ehelyett elkezdtem kutakodni az internetes előzmények között... s még mielőtt anya hazaért volna az orvostól – leesett.

Halloween-hangulat

Ha tudni akarjátok, mitől volt anyám gondterhelt, elárulom. Amúgy sincs értelme fokozni a feszítést: előbb vagy utóbb ti is ugyanúgy megtudtátok volna, mint én. A rossz hír mindig gyorsan terjed. Nos, az internetes keresései között a leggyakrabban előforduló szó a *mell* volt.

Igen, jól olvastátok. *Mell*, mint *emlő*. Most biztos sajnáltok: ha az embernek olyan anyja van, aki a mell iránt érdeklődik, hát, az elég gáz. Egy újabb spiné, aki Pamela Anderson-os lökhárítókat akar csináltatni magának csak azért, hogy tetsszen a férfiaknak – pfúj, mindjárt hányok! De hatalmasat tévedtek. A másik kulcsszó, ami gyakran előfordult a kereséseiben, a *rák* volt. Igen, igen, rák, mint... rák. Tekintve, hogy nem a Rák jegyében született, és mivel a páncélos jószág nem tartozott a kedvenc ételeink közé, nem sok lehetőség maradt a magyarázatra.

Először azt hittem, hogy az egyik barátnője helyett keresgél. Nála sose lehet tudni. Anyám ilyen: állandóan kutakodik, mindent tudni akar, hogy kisegíthessen másokat, arra az esetre, ha az egyik kolléganője netalántán szorult helyzetbe kerülne, és hirtelen nekiszegezné a

kérdést: „Képzeld, mellrákom van, te tudod, hogy ilyenkor mi a teendő?” Mire anyám azonnal köpi a kezelés teljes menetét, mégpedig lépcsőről lépcsőre, akár egy oktatóprogramban, vagy a gasztroblogokba illesztett receptfilmekhez hasonlóan, amiket nézegetni szokott.

Na, jó, elismerem, hogy ez nem valami hihető változat. De az a másik lehetőség, amelyik az eszembe ötlött, se volt hihetőbb. Vannak olyan dolgok, amikről nem vagyunk hajlandóak elhinni, hogy megtörténhetnek. Ezeket az agyunk legtávolabbi, sötét zugába száműzzük, hogy ne is lássuk őket, ahogy a szobánkban bizonyos dolgokat az agyunk alá suvasztunk. Én legalábbis így szoktam eljárni, és ha a csokipapírral működik a dolog, akkor mással is működni kell.

Folytattam a böngészést az anyám által felkeresett webhelyeken. Tulajdonképpen semmi nyugtalanító nem volt bennük. Szűrésről volt bennük szó, meg mammográfiáról, ultrahangról, biopsziáról: csupa érthetetlen dologról, amik azonban nem tűntek túl rémisztőnek. A szövegeket csinos családanyákról készült képek kísérték, akik kedves, fehér köpenyes doktorokkal fényképeztették le a cicijüket. Nagyon cuki volt, mintha csak a Playmobil klinikámon lettünk volna (amit a nyolcadik születésnapomra kaptam ajándékba). Még az is lehet, hogy anya csak amolyan kötelező szűrésre ment, amiről a magazinokban lehet olvasni. S mivel szorongó típus, minden tudnivalót elolvas a tárgyban, hogy ha a röntgent végző fazont a melle láttán esetleg rosszullét környékezné, egyedül is be tudja fejezni a vizsgálatot. Merthogy a barátnők kíségetésén túl anyám saját magát is segíti. A válás után például három egymást követő vasárnap kereket cserélt a garázsban azzal a felkiáltással, hogy ezentúl „ezt egyedül kell tudnom megcsinálni”.

Így aztán mérsékelt aggódással készülődtem gondolatban, hogyan fogadom majd, amikor végre kegyeskedik hazajönni a kórházból. Hogy elfoglaljam magam, még rizsfőzésbe is belefogtam, mert már hét óra felé járt az idő, és az est leszálltával enyhén kezdtem parázni.

Mikor este hat után kinézünk a konyhánk ablakából, a sötétben lassan elmosódó fenyők körvonalai látszódnak, meg az út szürke aszfaltcsíkja, ami az utcai lámpák bekapcsolásakor sárgás fényben kezd játszani. Erről eszembe jutott, hogy nemsokára itt a halloween, és ideje feldíszíteni a fenyőfákat néhány jópofa dísszel, mint például műanyag akasztott emberekkel, elemes boszorkányfejekkel, amik felvihognak, ha elmegy előttük valaki, óriás plüsspókokkal, műpók-hálókkel meg ilyesmivel. Nem hencegni akarok, de halloweenkor a mi házunk a legszebb. Mindemellet, mikor anyát várva kinéztem a sötét fenyőkre, nem nagy kedvet éreztem a halottak ünnepéhez...

Fél nyolc felé végre hallottam, hogy beáll a kocsival a házunk előtti kavicsos behajtóra. Míg kinyitotta az ajtót, ott álltam fakanállal a kezemben a gőzölgő, ragacsos rizs fölött, akár az üstje fölött varázspálcáját a levegőbe emelő boszorkány. Visszafojtott lélegzettel vártam, milyen arcot fog vágni.

Kinyílt az ajtó, ezt hallom: „Hahó, megjöttem!”, és megjelent az ajtóban. Semmi különös nem látszott rajta, de tényleg semmi. Sőt úgy találtam, hogy nagyon is jól néz ki, mintha csak futva érkezett volna, vagy egy kis alapozót kent volna magára. Egy pillanatig belém állt a kétely, hogy nem járok-e teljesen vakvágányon. Hiszen úgy tűnt, hogy csúcsformában van! Mi van, ha anyám a kórház helyett egész nap egyik randiról a másikra rohangált, ahogy azt a villámrandizók szokták? És a tizenötödik hódoló után eszébe villant, hogy talán

ideje már hazamenni, mert öt percig elmegy, hogy pezsgőt kortyolgatsz, miközben szexi csávók teszik neked a szépet, de egy idő után már tele leszel vele, és ellenállhatatlan vágy fog el, hogy a lányoddal rizst kanalazz.

Amíg vártam rá, megterítettem, mely haditett láttán anya örömjongásban tört ki.

– Köszönöm, csibém! Még rizst is csináltál? Nahát, ez fantasztikus!

– Ez csak rizs, azért túlzásokba ne essünk!

– Dehogynem, dehogynem, szuper vagy! De aranyos kislányom van nekem! – gügyögte, és hirtelen elkapta a tekintetét. – Ügyesen feltalálad magad!

És ezen a ponton fogtam gyanút.

Anyám hiába él a virtuális *csibéivel* és képzeletbeli *kedvesével* benépesített, Barbie-rózsaszín világában, rólam azért reálisan gondolkodik. Tudja – legalábbis azt hiszem –, hogy egy tizennégy és fél éves kamaszlánnyal él együtt, aki morog, ha le kell szednie az asztalt, ha ki kell porszívóznia a szobájában, ha vissza kell csavarnia a kupakot a fogkrémes tubusra, vagy ki kell szednie a hajszálait a mosdókagylóból. Egy olyan kamasszal, aki nem érez különösebb ingerenciát a konyhaművészet iránt, és nem egykönnyen vág bele két összetevőnél többet igénylő ételkülönlegességek megkreálásába. (A két összetevő ideális esetben víz és tészta, a rizzsel tehát máris hatalmasat újíttam.)

Rögtön leült a szokásos helyére, a szalvétagyűrűből kihúzta összetekert szalvétáját. (Bizony, nálunk van szalvétagyűrű, akár a nagy családokban; anyáéra ez van ráírva: „Anyá”, arra az esetre, ha esetleg

alzheimeres találna lenni, és anélkül fogna az evéshez, hogy tudná, ki is ő.) Mielőtt belekezdett volna a ragacsos rizshegy elpusztításába, újabb vidám mosolyt küldött felém.

Összeszorítottam a fogam, és olyan erősen szuggeráltam, hogy észrevette, s végül felnézett.

– Mi az, Tania?

Ekkor önkéntelenül is kibukott belőlem.

– A francba, elmondanád már végre?

Nagy, elkerekedett kék szemekkel bámult rám.

– De mit? Mit mondjak el?

A fejemben egyszerű volt a kérdés: „Rákos vagy? Igen vagy nem?” De éreztem, hogy most meg kell játszanom magam. Nem akartam, hogy megtudja: kutakodtam a netes keresései között.

– Hááát... hogy hol voltál ma?

Megnyugodva elmosolyodott.

– Ja, azt hittem, már mondtam! A kórházban, újabb vizsgálaton. Mert két hete voltam mammográfián... Tudod, amolyan rutinellenőrzésen.

Erősen a szemébe néztem, és akár a csalagút bejárata, akkorára kerekedett szemmel vártam a válaszra, ami csak nem akart jönni. Azt hihette, hogy semmit se értek az egészszből, ezért hozzátette:

– A mammográfia, az, tudod, olyan emlőrontgen...

– Igen, tudom. A *mammo* szó emlőmirigyet jelent. És? Milyen újabb vizsgálatok voltak?

Megint elmosolyodott.

– Biopsziát csináltak. Tudod, az olyan...

– Élő szövetből történő mintavétel.

Mire teljesen lemeredt. Úgy nézett rám, mintha hirtelen zsenivé váltam volna, amit az iskolai jegyeim sajnos nem tükröztek.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Te ezt honnan tudod?

– Ööö... Először is lányból vagyok, talán még emlékszel rá. Ami annyit tesz, hogy nekem is vannak melleim. Ezért aztán ez engem is érdekel. Másodszor meg karácsonyra megkaptam tőled a *Lányok nagy könyvét*.

– És olvasgatod is?

– Persze, mit hittél? Hogy egy billegő bútort támasztok ki vele?

Láthatólag meggyőzve bólintott. Ideje volt: nem tudtam már tovább várni a válaszra.

– Na és? Mi lett a biopszia eredménye? Mi a szövettani eredmény? Mit mondtak az orvosok?

Homályosan azt reméltem, hogy ha a kérdést az összes lehetséges módon felteszem, akkor végre kapok tőle választ. Néha működik ez a módszer. A válaszra várva úgy vert a szívem, hogy majd kiugrott. Felsőhajtott, egy kenyérdarabot belepöckölt a tányérjába, és kétszer is próbált elmosolyodni. Végre kibökte:

– Nem tudom.

Hát, ami azt illeti, anyám mestere a drámai feszültség fenntartásának, nem gondoljátok? Horrorfilm-forgatókönyveket kellene írnia. Halloweenkor jussunk eszetekbe: én leszek a díszlettervező, ő meg az animátor.

A borzongás garantált.